

[Rytter.]

af Domsforretningerne der, ja, saa maa Loven ogsaa engang ændres, det er klart.

Det var de fleste af Paragrafferne. Men saa er der tilbage en Gruppe i Lovforslaget, som jeg vil tillade mig at inndele i 3 mindre Grupper.

Den første Gruppe handler om Begrænsning i Offentlighedsprincippet og omfatter de Paragraffer, som indeholder Bestemmelser om de lukkede Døre og om Begrænsning af Pressefriheden.

Den anden Gruppe omfatter de Paragraffer, ifølge hvilke man fra Politiets Side faar Bemyndigelse til at lægge Mundkurv paa Vidnerne eller til at optræde temmelig kraftigt — efter min Mening — over for Varetægtsfanger.

Den tredje Gruppe omhandler endelig Spørgsmaalet om Ransagning, dels Regelen om Udvidelse af Retten til Ransagning, dels Regelen om, at den kan foretages, uden at vedkommende er til Stede.

Det er de tre Grupper af Regler, som jeg vil tillade mig særligt at dvæle ved.

Med Hensyn til den første Gruppe, altsaa Begrænsningen i Offentligheden, bør man ikke se bort fra, hvad ogsaa den socialdemokratiske Ordfører var inde paa, at det er et gammelt demokratisk Princip, at Retsforhandlingerne skal være offentlige. Man udtrykte det paa forskellig Maade i forskellige Lande. Nogle Steder udtrykte man det meget kraftigt ved at sige, at uden Offentligheden var der overhovedet ingen Retfærdighed; andre Steder udtrykte man det saaledes: Uden Offentlighed ingen Rettergang, og atter andre Steder gik man lige løs paa Kendsgemningerne og sagde: Hvis der ikke er Offentlighed, vil det medføre Vilkaarlighed og Utryghed hos Befolkningen. Ikke hos Forbryderne, de interesserer om jeg saa maa sige forholdsvis lidt i denne Sammenhæng, men hos den almindelige Befolkning, som er bange for engang at skulle faa med Retsvæsenet at gøre og derfor har Opmærksomheden henvendt paa, at der ikke bliver givet Anledning til Vilkaarlighed. Man sagde altsaa: Vi maa have Offentlighed, ellers er der ingen Retspleje, ellers er der ingen Rettergang, ellers vil Utrygheden og Vilkaarligheden holde sit Indtog, eller, hvad der næsten er lige saa slemt, man vil i hvert Fald faa Indtryk af, at dette sker, naar Forhandlingerne foregaar for lukkede Døre. Man var fra alle Sider inden for Demokratiet enig om at faa dette Princip gennemført, og det var noget af det første,

man gennemførte overalt, hvor man indførte demokratiske Principper.

Nu begynder desværre Socialdemokratiet at gaa bort fra dette Princip. Man siger hele Tiden: Ja, men det er kun en lille Fravigelse, og man gør det i Demokratiets Interesse; vi Socialdemokrater vilde selvfølgelig ikke indføre det, hvis det ikke var for at omgærde Demokratiet. Mit Parti ser imidlertid paa det paa en helt anden Maade, idet vi mener, at man netop ved at omgærde et saadant godt Princip paa saa mange Maader vil dræbe selve Princippet. Man vil komme til at lægge Retsplejen i Lænker og vende mere eller mindre hurtigt tilbage til de gamle Principper, til det, som man fra alle Sider har været enig om at gaa bort fra. Derfor er vi imod denne Bestemmelse.

Socialdemokraternes ærede Ordfører sagde om dette Spørgsmaal, at hvis det var rigtigt, at denne Fravigelse var en Fravigelse fra Princippet, var Fravigelsen sket allerede i sin Tid ved Retsplejelovens Gennemførelse. Men dette er ikke rigtigt. Et Princip gælder aldrig absolut. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører kan nævne et Princip, som man har gennemført fuldt ud konsekvent og hensynsløst til alle Sider. Man var klar over, da man indførte Offentligheden, at det var et haardt Princip. Det vilde undertiden virke haardt over for Forbryderne — for at bruge et kraftigt Udtryk —, det vilde virke haardt over for Vidnerne og over for de sigtedes Paarørende. Derfor har selv Forkæmperne for dette Princip altid sagt: Selvfølgelig maa der være visse Begrænsninger af Hensyn til den enkelte, som det ellers kan komme til at gaa ud over, og ligeledes af Hensyn til fremmede Magter. De to Begrænsninger har staaet fast lige fra Princippets Indførelse. Det er temmelig selvfølgelig, for naturligvis kunde vi ikke indføre et Retsvæsen, som i Forholdet til fremmede Magter virkede uheldigt, eller et Retsvæsen, som var alt for haardt over for de sigtede, over for de tiltalte. Derfor var man allerede dengang klar over, at der maatte være Begrænsning, og disse Begrænsninger gennemførte man.

Nu kommer man altsaa her og vil begrænse Offentligheden yderligere. Det er de to Paragraffer 29 og 1017a, der omhandler dette Forhold, de lukkede Døre og Begrænsningen i Pressefriheden. Det er rigtigt, at der i Forvejen er Begrænsninger af Bestemmelsen om, at Dørene skal være aabne. De har hidtil kunnet lukkes